

VERSEK

AZ EURÓPAI KULTÚRAHOZ

Te, ki egykor lenn aluvál a lelkek
Mély hegységében, esiszolatlan gyémánt-
Lényednek kavics idomát közönnyel
Tartva, míg kézbe nem emelt a szellem.
Ki eljött érted, hogy a szunnyadó tűz
Ablakká esiszolt faladon keresztül
Társként villanjék a világi fénynek.
Mert elhorzsolta alakod domborját
A feleslegest letörülő forma. —

Ó, te legszebbik briliáns a földön,
Aki itt lebegsz laza kontinensünk
Kődtelt szféráján, aki összehajló
Éleid csúcsán ragyogod az egység
Szikrázó célját, Nyugat és Keletnek
Színét Északról lefutó törések
Délien szétesendült gyönyörű virágán,
Mindenhonnan más: terek és időknek
Tengely-útjain alakítva törvényt —

Légyen szent tested diadém keretben,
Foglaljon népek arany-áldozatja,
Legdrágább ércük anyagát ajánlják
Méltóságodhoz illő foglalatnak,
És a nemzetek húsa bársonyokként
Védjen, hogy vized soha el ne fogyjon,
Hogy ne karcolják tükröd meg ártó
Démonok — te, ki tele vagy titokkal,
Kő: legmulandóbb, de a legkeménvebb.

IKONOK

Füledbe ordítják: nincsen remény,
Ég, föld kigyulladt. Pernyeként repes
A fehér lapra írott költemény
És a legkisebb rang az énekes.

Kifordult szemű révületbe ráng,
Arca már kormos, s eszmélni konok,
Bár az oltárhoz harapott a láng,
De ő nem mozdul, mint az ikonok.

Talán az Úr kezére vár, amely
Hús barlang volt a kohóba vetett
Prófétának és dallal úzi el
A felé kapdosó tűznyelveket.

S hisz a képekben, mert elhamvadott
Templomokban is maradt néha kép.
Hirdetve, mint tett Isten ujjá ott
Csodát, s most hozzá búcsút jár a nép.

GYASZENEK

Ez nem lakodalom, ez már halotti tor:
Megátkozott lábunk örült táncot tipor.

A bor, mely mámorunk öntözi, sötét bor.
Korunk a fekete-mágiás középkor.

Telkünk elkerített bűnös telep, ragály
Tanyája, tagjaink húsába lepra váj.

Arcunk már halállal üregelt lázár-arc.
Nem rejti festék, nem védi meg gázálarc.

Testünkre bűnbánók szőresuhás meze kell.
Mely mindent befödven érettünk vezekel.

Kihúzzuk a holdból a téboly horgonyát,
Nem fogunk hallani többé, csak orgonát.

Mert vár zsákmányául ama nagy halászat.
Amelynek hálóját úgy hívják: alázat.

S lelkünk mint lehullott bóbítás esokordisz
Csuklik meg a porban: contritio cordis.

KRISTÁLYELLENŐRZÉS

Újság rég nem volt már kezemben
És csak verseket olvasok,
S barátaim azt mondják rólam:
Légüres térbe zárt a sok
Elvont eszme és olvadt szépség
Gőze, mely köröttem lilán
Kavarog, s valahol ott élek
Túl az Operencián.

Miért engedtek a csaló
Látszatoknak barátaim?
Nem légüres térben van-e
Felállítva a turmalin
Kristálya, melyet gázosan
Körüllélekzik a neon
S ezer mér földnek zengzete
Mégis lilásan fénybe von.

Csiszolt nyugalma érizi
A kor nyugtalan álmait,
Belévágva az idea,
Míg a világ künn változik.
Ő a rezgések istene,
A harmónikus tiszta szám.
Mely megméri az érverést
A dobogó föld pulzusán.

Én is szenvedek, ha hamis
Hangan rezg ez a beteg kor
És álmaimmal tisztítom
Szavát, mint kristálydetektor,
És érzem a mély légnymást,
Ha tájfun támad keleten
És élve élnek éleim,
Ha villám szánt az egeken.